

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl soudcem Mgr. et Mgr. Jaroslavem Vávrou ve věci

žalobce: D. Š.

zastoupen Mgr. Václav Voříšek, advokát se sídlem Černého 517/3, 182 00 Praha 8

proti

žalovaný: Krajský úřad Pardubického kraje, se sídlem Komenského nám. 125, 532 11 Pardubice

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného č.j. KrÚ 21334/2017/ODSH/11, ze dne 14. 3. 2017

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalobci se vrací soudní poplatek ve výši 3.000 Kč.

O d ů v o d n ě n í :

Okolnosti žaloby

1. Žalobce se včasnou žalobou domáhal soudního přezkumu a následného zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Přelouč, jímž byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1, písm. f), bod 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, v platném znění (dále jen „zákon o silničním provozu“).

2. Tohoto přestupku se žalobce dopustil z nedbalosti tím, že dne 2. 2. 2016 okolo 8:51 hodin, v obci Chvaletice v ulici Palackého, poblíž domu čp. 193 jako řidič motorového vozidla tovární značky Volkswagen, registrační značky XXX XXXX, řídil vozidlo rychlostí 78 km/h, přičemž dovolená rychlost byla v místě 50 km/h. Po odečtení odchylky byla nejnižší naměřená rychlost stanovena na 75 km/h, za což byla žalobci uložena pokuta 3.000 Kč. Rovněž byla uložena povinnost uhradit náklady přestupkového řízení.

Žalobní tvrzení

3. Žalobce s rozhodnutím žalovaného nesouhlasil. Jednotlivé okruhy žalobních námitek žalobce lze vymezit takto:

- i) Přestupek již nebylo možné projednat z důvodu jeho promlčení. Bylo možné jej projednat pouze ve lhůtě 1 roku, tj. do 2. 2. 2017. Poukázal na znění zákona č. 204/2015 Sb., kterým byl novelizován zákon č. 200/1990 Sb., o přestupcích.
- ii) Rychlost vozidla nebyla měřena správně, záměrný kříž nebyl zcela na vozidle, nebyl dodržen návod k obsluze měřicího zařízení. Byla odečtena hodnota 3 km/h a není zřejmé proč, nebyl dodržen nenulový úhel, mohlo dojít k tzv. slip effectu.
- iii) Orgán I. stupně při opakovaném rozhodnutí nerespektoval závazný právní názor žalovaného, jímž byl veden tomu, aby vypořádal všechny námitky.
- iv) Výše pokuty 3.000 Kč jako sankce není dostatečně nepřezkoumatelná, měly být vzaty v potaz polehčující okolnosti a pokuta měla být uložena na samé spodní hranici,

Vyjádření žalovaného

4. Žalovaný se ve vyjádření k žalobě vypořádal se všemi žalobními námitkami, odmítl je a odkázal též na obsah žalovaného rozhodnutí. Navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Soudní přezkum a obsah spisu

5. Krajský soud přezkoumal v řízení vedeném podle ust. § 65 a násl. zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s.ř.s.“), žalované rozhodnutí, přičemž dospěl k následujícím skutkovým a právním závěrům.

6. Soud na žádost zástupce žalobce nařídil k projednání věci jednání. Provedení důkazů však předem navrhováno nebylo. Jednání bylo nařízeno s předstihem necelých dvou měsíců. Žalobci, resp. jeho zástupci bylo datum jednání (21. 11. 2017) známo již od 25. 9. 2017. Pouhý jeden den před nařízeným jednáním zaslal zástupce žalobce soudu žádost o odročení jednání z důvodu kolize s jiným soudním jednáním. Soud vzhledem k uváděným důvodům žádosti o odročení jednání nevyhověl, neboť ji nepovažoval za důvodnou ve smyslu její včasnosti (§ 50 s.ř.s., obdobně též § 119 o.s.ř.). Zástupce žalobce argumentoval kolizí s jinými soudními jednáními, o kterých patrně věděl dříve než jeden samotný den před dnem jednání. Jinými slovy, kolize s jiným jednáním na straně zástupce žalobce nevznikla náhle (na rozdíl např. od doložené náhlé zdravotní indispozice). Pokud by o odročení bylo žádáno se smysluplným předstihem, soud by neměl důvod jí nevyhovět. Jednání před soudem nelze považovat za dobrovolnou trpěnou činnost, kdy jednotlivé osoby budou volit účast dle svého rozmyslu a případně v poslední chvíli měnit svá rozhodnutí. O to více v situaci, kdy zástupci žalobce obvykle volí v řízení taktiku zdržovací.

7. Při rozhodování o přestupku vycházel správní orgán I. stupně z oznámení přestupku od Městské policie Chvaletice ze dne 2. 2. 2016, včetně fotodokumentace projednání namístě a měření samotného, stanoviska Policie ČR k měřeným úsekům, osvědčení o proškolení policisty, ověřovacího listu měřicího zařízení vydaného českým metrologickým institutem a manuálu k měřicímu zařízení. Ústního jednání u orgánu I. stupně se zástupce žalobce zúčastnil, k podstatě věci se nevyjadřoval, písemné vyjádření k projednanému přestupku s námitkami zaslal následně, před vydáním rozhodnutí. V námitkách bylo argumentováno nedostatečnou dokumentací, nezřetelnými fotografiemi, mělo být měřeno jiné vozidlo, záměrný kříž nebyl zcela na vozidle, na místě se mělo nacházet jiné dopravní značení. Orgán prvního stupně k námitkám žalobce vyžádal vyjádření ČMI.

8. Žalobce byl ve správním řízení zastoupen zmocněncem Ing. M. J., který opakovaně řidiče přestupce zastupuje a staví obvykle obranu na typizovaných nepřípadných tvrzeních, čímž přestupkové řízení v různých fázích stěžuje (zdržuje a prodlužuje), případně s dalšími osobami stěžují projednání věci po podání žaloby dle soudního řádu správního. Správní orgán po jednání uznal žalobce vinným a uložil shora citovanou sankci. Své druhé rozhodnutí ze dne 14. 11. 2016 (první bylo zrušeno žalovaným) řádně odůvodnil a vypořádal se s námitkami žalobce. Zabýval se především způsobem měření rychlosti, totožností automobilu, místem měření a rovněž odůvodnil výši uložené sankce. Sankce byla uložena při spodní hranici.

9. Z pohledu soudu se správní rozhodnutí orgánu prvního stupně za daného stavu jeví jako poněkud rozsáhlé – čítá 11 stran textu. Jinými slovy, kdo by chtěl být uznán vinným za vcelku jednoznačné porušení pravidel silničního provozu – nadměrná rychlost v obci při viditelném dopravním značení, takto komplexním rozhodnutím, a to navíc v situaci, kdy řidič při zastavení policistou nevzněl jakékoli námitky. Spekulativní námitky předložil až

zmocněnec žalobce po ústním projednání přestupku před orgánem I. stupně. Zde není patrně vše v pořádku!

10. Námitky ke způsobu měření, totožnosti automobilu, místu měření, dopravnímu značení a výši pokuty zmocněnec žalobce částečně rozšířil v prvně podaném odvolání – při druhém odvolání již konkrétní odvolací důvody neuvedl. Na vznesené odvolací námitky žalovaný jako odvolací orgán ve svém rozhodnutí reagoval buď tak, že přímo námitku vypořádal, nebo proti námitce postavil jinou verzi zjištěného skutkového stavu. Na obsáhlé, typizované a spekulativní až obstrukční námitky (zejm. obvykle namítané nedostatky v měření) nemá jakýkoli smysl reagovat obsáhlým odůvodněním, které bude vyvracet všechny nadnesené účelové námitky žalobce. Rovněž žalovaný jako odvolací správní orgán vydal nikoli stručné rozhodnutí, ve kterém se zabývá vznesenými oblastmi námitek, které uvedl žalobce. Bohužel, ani toto soudní rozhodnutí nemůže být, s ohledem na prozatím převažující judikaturu Nejvyššího správního soudu, stručné tak, jak by si úroveň vážnosti projednávané věci žádala.

Účel a rozsah soudního přezkumu

11. K žalobním bodům a následnému přezkumu soudem je třeba uvést, že není účelem soudního přezkumu správních rozhodnutí opakovaně zkoumat závěry, které učinily správní orgány, pokud byly řádným způsobem a dostatečně odůvodněny. Již shora soud uvedl, že zástupce žalobce, případně jiní spolupracovníci (Ing. M. J.) zastupují řidiče – přestupce opakovaně. Svým postupem a vznesenými námitkami se snaží vytvářet podmínky stěžující správní řízení a spekulativním způsobem maří postup a závěry správních orgánů. Krom námitek promlčení žalobce v žalobě fakticky opakuje námitky vyvrácené ve správním řízení.

12. Jedním z potenciálně velmi nebezpečných dopadů obstrukčních postupů zmocněnce či zástupce žalobce je možné dosažení toho, že za spáchaný přestupek nebude pachatel (včas) potrestán. To je vcelku nebezpečný společenský jev, neboť základy evropské křesťanské civilizace jsou mimo jiné založeny na tom, že po přestoupení pravidel má následovat trest. Zde patrně není třeba ani citovat některá z mnoha děl klasické literatury, která se zabývají nadneseným tématem. Narušení této praxe vede pak k úpadku společnosti.

13. V této věci se ze správního spisu podává, že žalobce (řidič) se na místě přestupku odmítl vyjádřit, je pouze zaznamenáno, že nesouhlasí se zaviněním přestupku a že odmítl podepsat záznam. Námitky vznesl jeho zmocněnec písemně až po ústním projednání přestupku v náhradní lhůtě, obdobné námitky poté obsahovalo odvolání a poté též žaloba. Takto zvolený postup žalobce poté zčásti předurčuje postup správního soudu. Tuto zvolenou strategii s konkrétním obsahem námitek považuje soud za účelovou a obstrukční, tedy jednu z jejích verzí, jež zmocněnec žalobce využívá. V jiných soudu známých případech je faktická argumentace snesena až před odvolacím orgánem či až ve správní žalobě. Uvedené postupy zásadně snižují hodnověrnost a oslabují možnou sílu vznesených námitek.

14. V obdobných věcech přestupců zastupovaných totožnými zástupci Nejvyšší správní soud uvedl, že z jeho úřední činnosti je patrné, že zástupce stěžovatele současně zastupuje desítky dalších přestupců a velmi často užívá ve svých podáních správním soudům „typizované“ všeobecné námitky, které takřka mechanicky opakuje. Takovou námitkou byla v projednávaném případě např. námitka týkající se výměny pneumatik na služebním vozidle (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2016, č. j. 6 As 210/2016 – 41). Zpravidla se též jedná o věci, kde je přestupce (resp. jeho zmocněnec) ve správním řízení prakticky nečinný. Takové jednání je na samé hranici zneužití práva; obecným a opakujícím se tvrzením tohoto druhu nelze bez dalšího dávat shodnou váhu jako individualizovaným tvrzením, opřeným o konkrétní skutečnosti. Tento názor byl vysloven v rozhodnutí čj. 1 As 54/2017-38, ze dne 28. 6. 2017.

15. V dané věci je třeba uvést, že zmocněnec žalobce sice reagoval věcně již při prvostupňovém projednání přestupku jak typizovanou námitkou nedostatků v měření (umístění záměrného kříže), tak zpola individualizovanou námitkou místa měření a dopravního značení (maps.google.com), nicméně námitky uvedené v žalobě mají rysy jisté obecnosti (prekluze, způsob měření, využití internetových mapových podkladů z jiné doby, odůvodnění výše sankce).

16. Soud se nemůže jakkoli spokojit s přístupem žalobce (jeho zástupce), který má patrně vůli se téměř za každou cenu vykroutit z projednávaného přestupku. Činí tak postupem, který nemůže požívat právní ochrany, neboť se odkazuje na svá pouze domnělá práva nebo obecné právní zásady zneužívá. Pokud by soud přistoupil na argumentaci (hru) žalobce, nezbylo by mu v budoucnu vést například dokazování k tomu, zda a vůbec platí obecně přijímané základní fyzikální zákony či vztahy na úrovni vzorce $v = s / t$, případně zkoumání toho, zda světlo, které dopadá na Zemi má původ skutečně ze Slunce. Takové řešení situace nemůže být cílem soudního řízení ani ochrany jeho účastníků.

17. Není vyloučeno, že v přestupkovém řízení či jemu předcházejícím měření rychlosti nemůže dojít k chybám, ostatně tak jako při každé jiné lidské činnosti. Nicméně pokud žalobce toto tvrdí, musí jít o tvrzení podložené a nikoli spekulativní. Mohlo by se např. stát to, že žalobce předloží relevantní a hodnověrný důkaz o tom, že se s vozidlem pohyboval na jiném konci ČR nebo v zahraničí a proto nemohl být změřen ve Chvaleticích. Takový případ však nenastal.

Aplikace zásady plné jurisdikce

18. Zásada plné jurisdikce je promítnutím práva na spravedlivý proces zakotveného v čl. 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Tedy práva na to, aby věc žalobce byla projednána před nezávislým a nestranným soudem, který by měl úplnou jurisdikci.

19. Uvedenou zásadu je třeba uvážlivě aplikovat jak v běžných situacích, tak též v situacích, kdy účastník správního řízení zůstává ve správním řízení (zčásti) nečinný, námitky vznese až v řízení před soudem a fakticky tím popírá smysl soudního řízení jako řízení přezkumného poté, co proběhlo řízení správní.

20. V rozsudku ze dne 20. 10. 2015 ve věci č. 4037/10 – Fazia Ali v. Spojené království Evropský soud pro lidská práva však uvedl, že pojem „úplný přezkum“ však není vykládán doslova a Soud (zde míněno ESLP) se v zásadě spokojí, bude-li přezkum dostatečný (sufficient review). Je třeba též přihlídnout ke specifičnosti řízení ve správním soudnictví, v rámci něhož může být skutkový přezkum v zásadě omezený a odvolací soudní orgán se může zaměřit spíše na přezkum předchozího řízení než na přijímání skutkových závěrů. Z článku 6 Úmluvy tak nevyplývá právo na přístup k soudu, který může nahradit názor správního orgánu svým vlastním názorem; v této souvislosti Soud (ESLP) zdůrazňuje, že musí být respektována rozhodnutí správních orgánů založená na vhodnosti (expediency), která jsou mnohdy přijímána ve specializovaných oblastech práva, jakými jsou např. územní plánování, ochrana životního prostředí či regulace lovu (např. Bryan proti Spojenému království, č. 19178/91, rozsudek ze dne 22. listopadu 1995, § 47). Při posuzování dostatečnosti soudního přezkumu je podle ESLP nutno posoudit

- (i) pravomoci příslušného soudního orgánu,
- (ii) oblast, již se rozhodnutí správního orgánu týká, a to zejména z pohledu, zda obsahuje posouzení otázek vyžadujících zvláštní odborné znalosti,
- (iii) míru správního uvážení, kterou v dané věci příslušné správní orgány mají,
- (iv) způsob, jakým bylo rozhodnutí přijato, zejména z pohledu záruk, které měli účastníci správního řízení k dispozici, a
- (v) obsah sporu včetně rozsahu soudní žaloby. Soud proto musí přezkoumat právní zakotvení soudního přezkumu jako celek, včetně procesních záruk, které účastníci řízení mají k dispozici, a ověřit, zda byly skutkové okolnosti v řízení jako celku náležitě přezkoumány.

21. V daném řízení přestupce D. Š. soud v rámci svého přezkumu ověřil, že shora uvedené podmínky pro naplnění spravedlivého správního řízení byly splněny. Žalobce měl dostatek možností se se správním spisem seznámit, být účastem jednání, byl s postupem správního orgánu v průběhu řízení seznamován. Jedenkrát bylo jeho odvolání vyhověno. Účelem soudního přezkumu a též odvolacího správního orgánu je zaměřit se spíše na přezkum předchozího řízení než na přijímání skutkových závěrů, postupovat tedy jinak než se v tomto řízení žalobce snaží soudu podsunout. V soudním řízení je prostor ke skutkovému přezkumu věci toliko v omezeném případě, kdy by správní orgán postupoval v rozporu s oprávněnými zájmy účastníků, např. pokud by krátil nedůvodně jejich procesní práva, aplikoval nesprávně zákonné předpisy, atd. Skutečnost, že správní orgán rozhodne tak, že shledá přestupce vinným a uloží mu sankci, není výrazem nerespektování práv žalobce.

22. Je-li správnímu orgánu vytýkáno, že se nevypořádal se všemi námitkami, je tím obsahově namítáno, že řízení mohlo být zatíženo vadou, která mohla mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci. Ostatně je potřebné uvést, že i judikatura ESLP zastává názor, že ačkoliv čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod soudy (platí to obdobně pro správní orgány) zavazuje, aby svá rozhodnutí odůvodňovaly, nemůže být tento závazek chápán tak, že vyžaduje podrobnou odpověď na každý argument, a proto rozsah této povinnosti se může měnit podle povahy rozhodnutí a musí být analyzován ve světle okolností každého případu [srovnej rozsudky ESLP ve věcech Van de Hurk versus Nizozemsko ze dne 19. dubna 1994 (stížnost č. 16034/90), Ruiz Torija versus

Španělsko ze dne 9. prosince 1994 (stížnost č. 18390/91), Higgins versus Francie ze dne 19. února 1998 (stížnost č. 20124/92, Sbírka rozsudků a rozhodnutí 1998-I) a Hirvisaari versus Finsko ze dne 27. září 2001 (stížnost č. 49684/99)]. Přezkouvající orgán se tak při zamítnutí odvolání v principu může omezit na převzetí odůvodnění nižšího orgánu (soudu) [viz rozsudek ESLP ve věci Helle versus Finsko ze dne 19. prosince 1997 (stížnost č. 20772/92)]. Shodně judikuje i Ústavní soud ČR (srov. odůvodnění nálezu ze dne 11. května 2004, sp. zn. III. ÚS 266/03, uveřejněného ve Sbírce nálezů a usnesení, sv. 33, pod č. 67).

Zásada oficiality, rozsah dokazování správním orgánem

23. V řízení o přestupku postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 14. 1. 2014, č.j. 5 As 126/2011-68, publikovaném pod č. 3014/2014 Sb. NSS).

24. V nyní posuzované věci správní orgány tomuto požadavku dostály. Podklady, které správní orgány použily ke zjištění skutkového stavu a k prokázání viny žalobce, plně postačovaly k vydání rozhodnutí o tom, že se žalobce dopustil zmíněného přestupku. Žaloba nemohla být úspěšná, neboť žalobcem uplatněné námitky nemohly samy o sobě bez dalšího vyvrátit závěry správních orgánů o existenci viny žalobce. Správní orgány vycházely především z oznámení o přestupku sepsaném příslušníky městské policie, dále měly k dispozici dokumentaci přestupku včetně výstupů měřicího radarového zařízení, fotografie a videozáznamy z měření a projednání na místě samém. Výslech zasahujících příslušníků nebyl potřeba. Správní orgány tak vycházely z dostatečných podkladů ke zjištění skutkového stavu bez důvodných pochybností (§ 3 zák. č. 500/2004 Sb., správní řád, v platném znění).

Vyhodnocení jednotlivých námitek žalobce

25. Platí výše přijatý závěr, že žalobce (jeho zástupce) již v řízení před správním orgánem a též v řízení před soudem postupoval a postupuje účelově. Jeho námitkami, které nejsou podloženy jakýmkoli nosnými reálnými skutečnostmi a pouze se účelově snaží zpochybnit a nabourat závěry ze správního řízení, by nebylo třeba se detailně zabývat. Soud nicméně, především z důvodu úplnosti (viděno z pohledu námitek žalobce) k žalobním bodům uvádí následující.

26. Krajský soud se předně ztotožnil s názorem žalovaného o dostatečně zjištěném skutkovém stavu věci svědčícím o vině žalobce, přičemž za pomoci provedených důkazů byl zjištěn skutkový stav věci, o němž neměly správní orgány žádné důvodné pochybnosti (§ 3 správního řádu) a prokázaly, že se žalobce přestupku dopustil. Výše zmíněný stav bez důvodných pochybností lze vyjádřit jako míru pravděpodobnosti, při níž neexistují rozumné pochybnosti o opaku. Správní orgány vyhodnotily důkazy jednotlivě a v jejich vzájemné souvislosti a dospěly k logickému závěru, že žalobce řídil motorové vozidlo rychlostí vyšší, než byla povolena maximální rychlost na dané pozemní komunikaci. Žalovaný se dostatečně vypořádal s doplněnými odvolacími námitkami. Naopak soud již shora poukázal na to, že správní orgány (dalo by se říci, že až neobvykle obsáhle)

odůvodňovaly svá rozhodnutí, proti kterým přestupce přinesl svoji polemiku až těsně před vydáním žalobou napadeného rozhodnutí. Stručně k námitkám žalobce soud uvádí.

27. Námitka promlčení přestupku – zde žalobce argumentuje tím, že zákon č. 204/2015 Sb., novelizující zákon o přestupcích měl dělenou účinnost a dovozuje svou konstrukci, že pokud byl přestupek spáchán dne 2. 2. 2016, tj. před účinností části tohoto zákona datovanou dnem 1. 10. 2016, nelze přestupek posuzovat dle doplněných ustanovení § 20 odst. 2 a 3 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích. Tato doplněná ustanovení totiž zakotvila přerušení jednoleté lhůty pro projednání přestupku (končí právní mocí rozhodnutí) po dobu zahájení řízení o přestupku a stanovila novou maximální lhůtu pro projednání 2 roky od spáchání přestupku. Přechodné ustanovení čl. II zákona č. 204/2015 Sb., ve vazbě na ustanovení o účinnosti v čl. XXVI citovaného zákona nelze vyložit tak, že čl. I, bod 6. tohoto zákona obsahující nově zavedená ustanovení § 20 odst. 2 a 3 by mohl být použit až na přestupky spáchané od 1. 10. 2016. Citovaná ustanovení a jejich obsah nelze vykládat odděleně od sebe, nýbrž systematicky v jejich souvislosti. Z citovaných čl. XXVI (účinnost) a čl. II, bod 3. (přechodné ustanovení) zákona č. 204/2015 Sb., zcela jasně plyne záměr zákonodárce nově zakotvená ustanovení § 20 odst. 2 a 3 použít pro přestupky spáchané již od 1. 10. 2015 (první den druhého kalendářního měsíce následujícího po jeho vyhlášení, ke kterému došlo 17. 8. 2015) a nikoli od 1. 10. 2016 (první den čtrnáctého kalendářního měsíce následujícího po jeho vyhlášení) jak namítá žalobce. Je tomu ostatně tak proto, že též osoby jednající za žalobce mají za cíl řízení protahovat nad dříve běžně dostačující lhůtu 1 roku. Pokud by soud měl přistoupit na argumentaci žalobce k výkladu čl. II zákona, fakticky by tak byl popřen smysl ustanovení části dvacáté první čl. XXVI (účinnost) zákona č. 204/2015 Sb., kde je uvedeno, čl. I body 3 až 8 nabývají účinnosti prvním dnem druhého kalendářního měsíce následujícího po jeho vyhlášení, ke kterému došlo 17. 8. 2015. Námitka není důvodná. Obdobně se již zdejší soud k dané věci vyjádřil v rozsudku čj. 52 A 35/2017-67, ze dne 25. 10. 2017.

28. Měření rychlosti – soud odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí (včetně judikatury), s nímž nemá potřebu polemizovat, odpovídá to též návodu k měřicímu zařízení. Z fotodokumentace ve spise je patrné, že záměrný kříž měřícího zařízení byl správně při měření rychlosti umístěn na příjíždějící vozidlo nedaleko umístění rzv. (SPZ) jak předpokládá návod. Přístroj rychlost vozidla zaznamenal, údaje z měřícího zařízení na fotodokumentaci jsou čitelné a svědčí o tom, že v uvedenou dobu bylo měřeno skutečně vozidlo řízené žalobcem. Žalobce předložil soudu blíže neoznačené a nedatované vyjádření ČMI (Český metrologický institut), ze kterého ani nelze seznat, k jakému konkrétnímu přestupku se ČMI vyjadřoval. Je třeba uvést, že ČMI není oprávněn nahrazovat funkci správních orgánů a soudů a hodnotit fotodokumentaci, kterou ani nemohl disponovat. Navíc je soudu z úřední činnosti známo, že ČMI se sám k uvedené praxi žalobce vyjádřil tak, že jeho vyjádření v jiné věci s jinými přestupky nijak nesouvisí, bylo vydáno k jinému případu a mohlo by se též jedna o zneužití vyjádření ČMI. Nadto, námitky žalobce byly v této konkrétní věci vyvráceny vyjádřením ČMI založeným do spisu. Pokud žalobce zmiňuje možnost vzniku tzv. slippeffectu při měření rychlosti, jedná se opět o další z jeho spekulativních tvrzení, které má jen velmi vzdálený základ ve videozáznamu umístěném na internetu. Takový záznam nemůže soud považovat za reálné zpochybnění provedených důkazů. Nadto nemůže platit, že pokud bylo něco na internetu (v televizi), bude to zcela jistě pravda. Zmíněné video o tzv. slippeffectu je soudu z úřední činnosti známo a soud

k němu toliko může říci, že se jedná především o poukaz na možný (a nikoli pravidelný) vznik chyby při měření za určitých specifických situací. Tyto situace jsou pak v dané věci vyloučeny tím, že měřící příslušník MP je k měření proškolen, měří dle návodu, kdy je důležité, aby s přístrojem nebylo pohybováno a bylo měřeno téměř v ose jízdy a nikoli kolmo ke směru jízdy. To vše bylo splněno a kontrolováno automatickou funkcí. Odečet tolerance 3 km/h od naměřené rychlosti odpovídá návodu k přístroji. Námitka o měření jiného vozidla je pak zcela nedůvodná, což prokazuje videozáznam měření i projednání přestupku na místě.

29. Závazný právní názor – tato námitka rovněž není důvodná a je především nekonkrétní. Na obě správní rozhodnutí je třeba hledět jako celek. Je především v rámci úvah odvolacího orgánu jak posoudí prvostupňové rozhodnutí. Soud ani nemůže dovozovat a pro sebe si doplňovat, co žalobce mínil konkrétně touto námitkou. Je-li namítána nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí z důvodu, že žalovaný se nevypořádal s námitkami žalobce (v prvním odvolání), neodpovídá to skutečnosti. Žalovaný dostatečně vypořádal námitku způsobilosti měření, identifikaci vozidla, tvrzené dopravní značení i odůvodnění výše pokuty.

30. Výše pokuty – námitka není důvodná. Odůvodnění výše pokuty 3.000 Kč obsahují obě správní rozhodnutí. Pokuta byla uložena při spodní hranici (rozmezí 2.500 Kč až 5.000 Kč). Je zcela nadbytečné opakovat či citovat odpovídající pasáže správních rozhodnutí. Představa žalobce, že při předkročení hranice prvního limitu 20 km/h o 5 km/h v obci má mít za následek uložení pokuty zcela na spodní hranici, je neúnosná. Uložená pokuta není neúměrně vysoká.

31. Nesouhlas s publikací rozsudku se nevztahuje k meritu věci, soud se jím proto nezabýval.

32. Dále je k žalobě třeba uvést, že povinnost správního orgánu zjistit skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti, automaticky neznamená, že správní orgán a posléze i soud bude vyvracet jakékoliv pochybnosti či prověřovat verze účelové obrany uplatněné účastníkem řízení. Ostatně k takovým účelovým námitkám uvedl Ústavní soud, že prokazovat je nutno vinu, nikoliv nevinu (srov. rozhodnutí Ústavního soudu ze dne 31. 5. 2016, sp.zn. II. ÚS 1050/15). Pokud by správní orgány či soudy přistoupily na tuto účelovou a obstrukční strategii, tak by ad absurdum musely prověřovat jakékoliv účelově vznesené pochybnosti a verze účelové obrany přestupce týkající se měření rychlosti, např. by pak musely prověřovat obdobné další možné takové pochybnosti o tom, zda vůbec příslušníci byli v době provádění měření na místě, zda dokonce nezfalšovali výstup z měření, zda byl dodržen návod k obsluze měřícího zařízení, zda dopravní značka byla stále na místě atd.

33. Účelem soudního přezkumu a následného obsahu rozsudku pak není reagovat na veškeré námitky žalobce, nýbrž postavit najisto, že správní řízení proběhlo v zákonném rámci a že podkladový skutkový stav byl dostatečně zjištěn. Soud nemusí reagovat na jakoukoli výhradu žalobce, pokud proti tomu ob stojí dostatečně zjištěný skutkový stav a odpovídající právní posouzení včetně vyhovujícího správního uvážení v mezích daných zákonem, např. co se týče výše stanovené sankce.

Účelové žalobní námitky, důkazní břemeno vs. zjištěný stav věci

34. Soud zde považuje za nutné opakovaně připomenout pojetí zásady oficiality (viz shora) v přestupkovém řízení. Tato zásada, jako v jiném správním řízení, znamená, že důkazní břemeno je na správním orgánu. Pokud je však tvrzením obviněného z přestupku některý z důkazů v dostatečné míře zpochybněn, přesouvá se důkazní břemeno na jeho stranu a je pouze na něm, aby svá tvrzení prokázal. Jakákoliv ničím nepodložená spekulativní námitka či hypotéza ze strany přestupce neznámá, že by správní orgán měl aplikovat tuto zásadu tak, že by provedl rozsáhlé dokazování za účelem v podstatě vyvrácení takových spekulativních námitok a hypotéz, tj. že by každé takové tvrzení musel dokazovat správní orgán, což by vedlo ke zcela absurdním situacím (srov. rozsudek NSS ze dne 2. 5. 2013, č.j. 3 As 9/2013-35).

35. Žalobce zůstal pouze v rovině těchto účelových zpochybnění, které stále opakoval a které nemohly v dané věci vzbudit důvodné pochybnosti o přestupkovém jednání, které bylo naopak podloženo dostatečnými podklady. Údajné pochybnosti tvrzené žalobcem nelze považovat za takové, které by založily či byly vůbec schopny založit takové důvodné pochybnosti (viz § 3 správního řádu). Soud není povinen provést dokazování již provedenými důkazy, resp. jejich opakováním za účelem vyvrácení ničím nepodložených hypotéz a spekulací žalobce.

Nedůvodnost žaloby, náklady řízení a soudní poplatek

36. S ohledem na shora uvedené závěry nebyla žaloba shledána důvodnou, krajský soud ji dle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

37. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 s.ř.s.. Žalovanému náklady řízení podle obsahu spisu nevznikly.

38. Soud žalobci vrací soudní poplatek ve výši 3.000 Kč, neboť tento byl žalobcem uhrazen dvakrát (§ 10 odst. 1 zákona 549/1991 Sb.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: <http://www.nssoud.cz>.

Pardubice, 21. listopadu 2017

Mgr. et Mgr. Jaroslav Vávra, v. r.
soudce

Za správnost vyhotovení: